

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
НАРОДНО СЪБРАНИЕ

ПРЕДСЕДАТЕЛ

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
НАРОДНО СЪБРАНИЕ
№ ...850-06-37.....
гата ...05.1...07...2018...

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД
Ел. № ...229 KB 10/18г.
Дата ...06.07.18г.

ДО
Г-Н БОРИС ВЕЛЧЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Народното събрание е конституирано като страна по конституционно дело № 10 от 2018 г. за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от Гражданския процесуален кодекс в частта: „...както и при очевидна неправилност.“.

Във връзка с това, приложено Ви изпращам становище № 853-03-50 от 5.07.2018 г. по конституционно дело № 10 от 2018 г., прието от Комисията по правни въпроси.

Приложение: съгласно текста.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:

Цвета Караджева

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
№	853 - 03 - 50	
Дата	05	07 2018

СТАНОВИЩЕ

на Комисията по правни въпроси

15¹⁰
Ж

Съгласно Определение на Конституционния съд от 4 юни 2018 г., с което Народното събрание е конституирано като заинтересована институция по к.д. № 10/2018 г. и Ваше Разпореждане № 850-01-142 от 7.06.2018 г., Комисията по правни въпроси предоставя становище по искане на Върховния касационен съд, с което на основание чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България е отправено искане за установяване на противоречие на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от Гражданския процесуален кодекс в частта: „както и при очевидна неправилност“ с чл. 117, ал. 1, чл. 122, ал. 1, чл. 119, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България.

Комисията по правни въпроси не споделя изложените в искането на Върховния касационен съд съображения за противоконституционност на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) и счита искането за неоснователно, а оспорената редакция за конституционносъобразна и правилна.

1. Преценката относно противоречието на разпоредбата с Конституцията на Република България предполага да се представят обстоятелствата по приемане на тази редакция в Комисия по правни въпроси и Пленарна зала на Народното събрание.

Законът за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс, съдържащ критерия „очевидна неправилност“ е приет на второ четене в пленарна зала на 17 и 18 октомври 2017 г. и е обнародван в Държавен вестник, бр. 86/2017 г. Гласуването на общия законопроект със сигнатура № 753-03-17 в пленарна зала беше предхождано от провеждането на научно-практическа конференция на тема „Правни проблеми по прилагането на Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Възможните разрешения“, работна група към Комисия по правни въпроси на Народното събрание и приемане на законопроекта в Комисия по правни въпроси на Народното събрание.

Научно-практическата конференция на тема „Правни проблеми по прилагането на Гражданския процесуален кодекс (ГПК). Възможните разрешения“ се проведе на двудневен форум - на 6 и 7 октомври 2017 г., организиран от Висшия адвокатски съвет и под патронажа на Комисия по правни въпроси. В конференцията взеха участие: министърът на правосъдието – г-жа Цецка Цачева, председателят на Висшия адвокатски съвет - г-жа Ралица Негенцова, доктор Ивайло Костов - преподавател в

УНСС, доцент Таня Градинарова, адвокат Георги Атанасов, проф. Анелия Мингова, проф. Валентина Попова, заместник-председателите на Върховния касационен съд (ВКС) - съдия Дария Проданова и съдия Красимир Влахов, и съдия Борислав Белазелков, адвокатите Кина Чутуркова, Иван Георгиев, Валя Гигова и други. По касационното производство изложение направиха проф. Анелия Мингова¹ и адвокат Иван Георгиев², като в следствие на изложените становища беше изготвено резюме на поставените въпроси, становища и предложения, които да бъдат взети предвид в работата на Комисията по правни въпроси по законопроекта.

Обединеният законопроект за изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс (ЗИД на ГПК № 753-03-17) беше обсъден и приет на второ четене в Комисията по правни въпроси на 26 септември, 11, 12 и 13 октомври 2017 г. В него бяха обединени четири законопроекта със сигнатури: 754-01-4, 754-01-5, 754-01-12 и 754-01-34.

Първоначалните изменения и допълнения на ГПК в частта на касационното производство /ЗИД на ГПК № 754-01-34/ предвиждаха премахване на изискването за формулиране на правен въпрос при допускане до касационно производство и пълното премахване на фазата на производството по допускане до касация. Видно от мотивите към законопроекта /стр., 20 от ЗИД на ГПК № 754-01-34/ “сегашната редакция на чл. 280 от ГПК почти изцяло дерогира” предвиденото в Конституцията на Република България и Закона за съдебната власт триинстанционно гражданско съдопроизводство. Посочено е, че задължението за посочване на основания за касационно обжалване и прилагането на решения на съдилищата затормозява процеса на касационно обжалване. Отбелязано е, че предвид niskия процент на допуснатите касационни жалби Върховният касационен съд изразходва повече време за постановяване на определения, отколкото за разглеждане на жалбите по същество. Като мотив за предлаганите промени е записано, че издирването на относима съдебна практика и формулирането на въпрос е неоправдано изискване към жалбоподателя и го ограничава в правото му на защита.

Разпоредбите на касационното гражданско производство, в частност на чл. 280, ал. 2 от ГПК, бяха разгледани на заседание на Комисията по правни въпроси, проведено на 13 октомври 2017 г., в което взеха участие представители на Върховния касационен съд – г-н Красимир Влахов, заместник-председател и председател на Гражданска колегия и г-жа Емануела Балевска – върховен съдия. Текстът беше възприет като вариант, при който, от една страна да се запази действащата редакция на чл. 280, ал. 1 от ГПК и изискването за формулиране на въпрос, но от друга да се осигури възможност на ВКС да изпълни вменените му с чл. 124 от

¹ „Въпроси на касационното производство“, проф. Анелия Мингова;

² „За значението на съдебната практика в областта на частното правораздаване“, Иван Георгиев;

Конституцията на Република България правомощия - да осъществява върховен съдебен надзор за точно и еднакво прилагане на законите от всички съдилища.

Предложената редакция на чл. 280, ал. 2 от ГПК и конкретно думите „както и при очевидна неправилност“ бяха предложени от представител на ВКС /стр. 55 от стенографски протокол от 13.10.2017 г./ след проведена конструктивна дискусия и изразени становища на всички участници в дебата. Видно от стенографския протокол на проведеното на 13 октомври 2017 г. заседание на Комисията по правни въпроси /стр. 35 - 72 от стенографски протокола от 13.10.2017 г./ първоначално беше дискутиран вариант за отпадане на изискването за формулиране на въпрос, като беше изразено и становище за отпадане на фазата по допускане до касация. Всички обсъждани предложения бяха резултат предимно от проведената на 6 и 7 октомври 2017 г. научно-практическа конференция и работна група по законопроекта, на която взеха участие представители на ВКС, научните среди, експерти и народни представители.

Ето защо тази редакция беше в отговор на търсене на баланс между действащата до този момент практика на Върховния касационен съд и необходимостта от разширяване на критериите за достъп до касационен контрол. Следва да се отбележи, че едва с приетата редакция на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от ГПК необосноваността придоби значение за допускане на касационното обжалване. Преди приемането на тази редакция необосноваността беше само касационно основание по чл. 281, т. 3 от ГПК и не можеше да обуслови допускане на касационното обжалване.

2. В изложението си Върховният касационен съд сочи, че критерият „очевидна неправилност“ на решението не е дефиниран от законодателя, а неговото съдържание не може да бъде изяснено по тълкувателен път по начин, който да предвижда универсално правило за поведение при упражняване на дейността на съда по селекция на касационните жалби и по този начин се създават условия за субективизъм и съдийски волунтаризъм.

Твърдението, че понятието „очевидно неправилно решение“ не може да се изясни по тълкувателен път, не се споделя от Комисията по правни въпроси.

В публикуваната в електронното издание „gramada.org“ статия - „Противоконституционна ли е разпоредбата на чл. 280, ал. 2 ГПК в частта ѝ, която предвижда допускане на касационно обжалване при очевидна неправилност на обжалваното въззивно решение?“ - бившият конституционен съдия Благовест Пунев на изключителна висота, умело и мотивирано отхвърля това твърдение за противоконституционност. Той излага подробни аргументи, че изясняването на смисъла на израза „очевидно“ се постига чрез отделните способности на граматическо тълкуване

– семантично, синтактично и прагматично /контекстуално/³. Авторът посочва, че „очевидно неправилно“ ще бъде решение при квалифицирана форма на тези пороци, обуславящи неговата неправилност⁴ и добавя, че това са нарушенията на императивна материалноправна норма, нарушаване на основни съдопроизводствени правила, които имат свръхповелителен характер, като например ограничаване на правото на участие на страната в процеса, решаване на делото от съдебен състав, въпреки съществуването на предпоставките за отвод на негов член, липса на мотиви на обжалвания съдебен акт.

В статията си авторът подробно анализира предпоставките за наличие на квалифицирано нарушение на материалния закон, нарушение на основни съдопроизводствени правила и явна необоснованост. Според автора явно необосновано ще бъде решението, когато изводите на въззивния съд по фактите са в грубо несъответствие с данните на сетивното възприятие, логическите правила и положения на науката.

3. В искането за установяване на противоконституционност Върховният касационен съд застъпва тезата, че формулировката на оспорената разпоредба прави невъзможно същата да се прилага по „общ, категоричен и лишен от субективна преценка начин за всеки отделен случай“. Тази теза не се споделя от Комисията по правни въпроси.

Субективизмът е естествено присъщ на правоприлагането като интелектуална човешка дейност, отразяваща представата за доброто и справедливото, която винаги е субективна. В този смисъл разпоредбата на чл. 280, ал. 2 ГПК не противоречи на основния закон повече, отколкото тази на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите, според която размерът на неимуществените вреди се определя от съда „по справедливост“. Следва да се добави, че и преди приемане на оспорената редакция в касационното гражданско производство до касация се допускат тези жалби, които съдържат изведен от жалбоподателя правен въпрос, който е повлиял на въззивния съд при формиране на неговото вътрешно убеждение. Още на ниво извеждане на въпроса от мотивите на въззивното решение, касационният жалбоподател трябва да прояви такава оценка и да направи такъв анализ, че независимо от субективните си интереси точно и обективно да изведе мотивите на въззивния съд за постановяване на решението. Трудността или субективизмът при формулирането на въпроса продължава и при посочването на този въпрос пред касационна инстанция, пред която въпросът следва да е така представен, че в най-близка степен да

³ „ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННА ЛИ Е РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.280, АЛ.2 ГПК В ЧАСТТА Й, КОЯТО ПРЕДВИЖДА ДОПУСКАНЕ НА КАСАЦИОННО ОБЖАЛВАНЕ ПРИ ОЧЕВИДНА НЕПРАВИЛНОСТ НА ОБЖАЛВАНТО ВЪЗЗИВНО РЕШЕНИЕ?“, Благвест Пунев;

⁴ „ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННА ЛИ Е РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ.280, АЛ.2 ГПК В ЧАСТТА Й, КОЯТО ПРЕДВИЖДА ДОПУСКАНЕ НА КАСАЦИОННО ОБЖАЛВАНЕ ПРИ ОЧЕВИДНА НЕПРАВИЛНОСТ НА ОБЖАЛВАНТО ВЪЗЗИВНО РЕШЕНИЕ?“, Благвест Пунев;

се доближи до субективното разбиране на касационния съдия за това, кой е въпроса от значение за постановяване на въззивното решение. Следователно и преди приемането на оспорената редакция формулирането на въпроса по чл. 280, ал. 1 от ГПК съдържаше субективна натовареност.

Новосъздадената разпоредба обаче не цели да ограничи обхвата на достъпа до касация така, както е приел Конституционният съд в свое решение относно думата „съществен“⁵, а напротив - да се разшири достъпът до касация. С въвеждането на израза „очевидна неправилност“ се дава възможност на Върховния касационен съд при наличие на очевидна неправилност съдът да допусне до касационен контрол въззивното решение и да облекчи достъпа до касация, дори и да не е формулиран въпрос в хипотезата на чл. 280, ал. 1 от кодекса. Именно такава беше целта на законодателя.

4. Аргумент срещу твърдяната противоконституционност на разпоредбата на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от ГПК е вече създадената практика на съставите на Гражданска и Търговска колегия по приложение на основанията за допускане на касация. Налице е достатъчно устойчива практика на съда, съдържаща принципни положения на новото основание за допускане на касационното обжалване.

Според практиката на Върховния касационен съд⁶ основанието за допускане на касационно обжалване поради „очевидна неправилност“ на основание чл. 280, ал. 2, пр. 3 от ГПК не е обусловено от наличието на допълнителните предпоставки на чл. 280, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ГПК и е налице, когато видимо тежко нарушение на закона или явна необоснованост са довели до постановяване на неправилен съдебен акт. Очевидно неправилен, според ВКС, е съдебен акт, който е постановен „contra legem“ до такава степен, при която законът е приложен в неговия противоположен смисъл. „Contra legem“ е постановено въззивно решение, когато съдът е решил делото въз основа на несъществуваща или отменена норма, както и при явна необоснованост поради грубо нарушение на правилата на формалната логика.

С друго определение⁷ на ВКС отново се посочва, че „за да е налице очевидна неправилност на обжалвания съдебен акт, като предпоставка за допускане на касация, е необходимо неправилността да е съществена до такава степен, че същата да може да бъде констатирана от съда без реална необходимост от анализ или излагане на съображения за наличието или липсата на нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила или необоснованост. За разлика от неправилността на съдебния акт, като общо основание по чл.

⁵ Решение № 4 от 16.06.2009 г. на КС по к.д. № 4/2009 г.;

⁶ Определение № 161 от 06.03.2018 г., на ВКС по ч. т. д. № 3131/2017., II т. о., ТК;

⁷ Определение № 189 от 26.03.2018 г., на ВКС по ч. т. д. № 487/2018 г., II т. о., ТК;

281, т. 3 ГПК, очевидната неправилност е налице, когато е налице видимо тежко нарушение на закона или явна необоснованост, довели от своя страна до постановяване на неправилен съдебен акт. Очевидно неправилен е съдебен акт, който е постановен "contra legem" до такава степен, при която законът е приложен в неговия противоположен смисъл; когато е постановен "extra legem", т. е. съдът е решил делото въз основа на несъществуваща или отменена правна норма, както и когато въззивният акт е постановен при явна необоснованост поради грубо нарушение на правилата на формалната логика“.

По-нататък ВКС⁸ приема, че „очевидната неправилност, въведена от законодателя като самостоятелно основание за достъп до касационно обжалване със З., обн. в ДВ бр. 86/2017 г., не е твърдествена с неправилността по чл. 281, т. 3 ГПК, представляваща основание за касационно обжалване на постановените от въззивните съдилища решения. За да е очевидно неправилен по смисъла на чл. 280, ал. 2 ГПК, въззивният акт трябва да страда от особено тежък порок, който може да бъде констатиран от касационната инстанция без извършване на присъщата на същинския касационен контрол по чл. 290, ал. 2 ГПК проверка за обоснованост и законосъобразност на решаващите правни изводи на въззивния съд и на извършените от него съдопроизводствени действия. Особено тежък порок би бил налице например, когато въззивният съд е постановил акта си въз основа на отменен закон, приложил е закона в противоречие с неговия смисъл, формирал е изводи по съществуването на спора в явно и видимо противоречие с правилата на формалната логика.“ Съдът прави разграничението, че „всяка друга неправилност, произтичаща от неточно тълкуване и прилагане на закона - материален и процесуален, и от нарушаване на правилата на формалната логика при разрешаване на правния спор, представлява основание за касационно обжалване на въззивния акт и може да бъде преценявана от Върховния касационен съд само в случай, че въззивният акт бъде допуснат до касационен контрол в някоя от хипотезите на чл. 280, ал. 1 ГПК.“

Идентичност в тълкуването на оспорената разпоредба се проявява и практиката на ВКС⁹, с която се приема, че новите основания за допускане на касационно обжалване се прилагат независимо от предпоставките на чл. 280, ал. 1 от ГПК и не изискват формулиране на правен въпрос. В тази посока е и друго определение на съда¹⁰, с което въззивно определение е допуснато до касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 2 от ГПК и отменено, без очевидната неправилност да е обоснована от касатора. Постановеното определение излага мотиви, че поради допуснати тежки

⁸ Определение № 180 от 18.03.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 74/2018 г., II т.о., ТК;

⁹ Определение № 83 от 23.02.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 390/2018 г., III г.о., ГК;

¹⁰ Определение № 171 от 08.03.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 3061/2017 г., II т.о., ТК;

процесуални нарушения, изразяващи се в това, че въззивният съд се е позовал на служебно известни му факти, без по делото да има данни за такива, без да са били предмет на обсъждане от страните, които са били поставени в процесуална изненада, следва да допусне касационната жалба на основание чл. 280, ал. 2 от ГПК. Заслужава внимание и друго определение на ВКС¹¹, с което касационно обжалване е допуснато на основание чл. 280, ал. 2 от ГПК и въззивното определение е отменено като очевидно неправилно, без тази неправилност да е обоснована от касатора. Прието е, че същото е постановено „*contra legem*“ до степен, при която Законът за отнемане на незаконно придобито имущество е приложен в неговия обратен, противоположен смисъл. Идентични мотиви имат определение № 155 от 30.03.2018 г. по ч. гр. д. № 57/18 г., на IV г.о., ГК и определение № 107 от 6.03.2018 г. по ч. гр. д. № 67/18 г., на III г.о., ГК, с които основанието по чл. 280, ал. 2 от ГПК за допускане на касационна жалба, поради очевидната неправилност на въззивното решение, е служебно обосновано.

От посочената практика на Върховния касационен съд се извежда недвусмисленото тълкуване на разпоредбата на чл. 280, ал. 2 от ГПК.

В обобщение, необходимостта от тълкуване на нормата на чл. 280, ал. 2 от ГПК не обуславя нейната противоконституционност, още повече, че Върховният касационен съд с практиката си вече съумява по пътя на тълкуването да осигури приложението ѝ по начин, който обективно подобрява достъпа на правните субекти до касационна инстанция, с което се осигурява в много по-голяма степен предвиденото в Конституцията право на защита пред съд.

5. Съдържанието на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от ГПК в частта: „както и при очевидна неправилност“ не влиза в противоречие с Конституцията на Република България.

Оспорената редакция не ограничава достъпа до касация. Именно нейното приемане дава възможност на ВКС да реализира своите правомощия по чл. 124 от Конституцията на Република България. Върховният касационен съд осъществява върховен съдебен надзор за точно и еднакво приложение на законите от съдилищата. Значението на тази дейност многократно е подчертавано в решенията на Конституционния съд на Република България, които отбелязват, че върховният надзор за точно и еднакво приложение на закона от съдилищата се осъществява от ВКС, както посредством тълкувателната му дейност, така и чрез инстанционната му компетентност. Необходимостта съдът да тълкува норми е неразривно свързана с правораздаването и не случайно в чл. 5 от ГПК тази дейност се откроява като основополагащ

¹¹ Определение № 160 от 02.04.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 286/2018 г., IV г.о., ГК;

принцип. В своето решение¹² Конституционният съд на Република България посочва, че принципите на правовата държава и равенството на гражданите пред закона обосновават правомощие и задължение на Върховния касационен съд за упражняване на върховен съдебен надзор за точното и еднакво прилагане на законите. В решението си Конституционният съд изтъква, че упражняването от Върховния касационен съд на тълкувателното му правомощие е единствения способ да се приложи разпоредбата на чл. 124 от Конституцията на Република България и да бъдат спазени принципите на правовата държавата – чл. 4, ал. 1, а така също и на равенство на гражданите - чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България. Тълкувателната дейност гарантира равенството на гражданите пред закона, защото обезпечава еднаквото третиране от Върховния касационен съд като висша правораздавателна инстанция на аналогичните казуси при касационното обжалване и осигурява достъпа до него по еднакъв за всеки касатор критерий.

Нововъведеният критерий съответства и на чл. 119, ал. 1 от Конституцията на Република България. Основание за допускане на производството пред ВКС по чл. 280, ал. 2, пр. 3 от ГПК е ясно и недвусмислено по съдържание. Този критерий не влиза в противоречие с основното правомощие на съдебната власт според чл. 117 от Конституцията на Република България да дава защита на правата и законните интереси на гражданите, юридическите лица и държавата.

Прилагането на оспорената разпоредба от върховната инстанция не влиза в противоречие и с принципа за разделение на властите, тъй като законодателната власт като легитимен носител на законодателната функция, не изземва компетентността на съдебната власт – да правораздава въз основа на оспорената разпоредба на чл.280, ал. 2 от ГПК. Щом като съдържанието на разпоредбата чрез тълкуване е ясно и видно от практиката се прилага устойчиво от ВКС, то е универсално правило. Върховният касационен съд не създава правна норма, а неговата работа е резултат от законодателния процес на парламента. Ето защо липсва нарушение на принципа за разделение на властите.

В заключение, Комисия по правни въпроси изразява становище, че новосъздадената разпоредба на чл. 280, ал. 2 от ГПК не само не ограничава, а разширява правото на съдебна защита и то пред висшата съдебна инстанция – касационната, което е в унисон с чл. 122, ал. 1 от Конституцията на Република България. Това е положително развитие на уредбата на касационното производство, от една страна, защото се отнася до въззивни решения, които са постановени в грубо нарушение на законността и съществува голяма не само лична, но и обществена заинтересованост от тяхното коригиране от Върховния касационен съд, а от друга, защото се облекчава достъпа до касационно обжалване извън

¹² Решение № 2 от 10.02.2005 г. на КС по конст. д. № 9/2004 г..

предпоставките за селекция на касационните жалби по чл. 280, ал. 1 от ГПК.

Комисията по правни въпроси счита действащата редакция на чл. 280, ал. 2, пр. 3 от Гражданския процесуален кодекс в частта: „както и при очевидна неправилност“ за съобразена с Конституцията на Република България.

Приложение:

1. Разпореждане на председателя на Народното събрание № 850-01-142 от 7.06.2018 г.;
2. Стенографски протокол от заседание на Комисия по правни въпроси от 26.09.2017 г.;
3. Стенографски протокол от заседание на Комисия по правни въпроси от 11.10.2017 г.;
4. Стенографски протокол от заседание на Комисия по правни въпроси от 12.10.2017 г.;
5. Стенографски протокол от заседание на Комисия по правни въпроси от 13.10.2017 г.;
6. Стенографски протокол от заседание в пленарна зала от 17.10.2017 .;
7. Стенографски протокол от заседание в пленарна зала от 18.10.2017 .;
8. Доклад на Комисия по правни въпроси вх. № 753-03-32/16.10.2017 г.;
9. Законопроект, сигнатура № 754-01-34;
10. Общ Законопроект, сигнатура № 753-03-17;
11. Извлечение от статия на Благовест Пунев - *„ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОННА ЛИ Е РАЗПОРЕДБАТА НА ЧЛ. 280, АЛ. 2 ГПК В ЧАСТТА Й, КОЯТО ПРЕДВИЖДА ДОПУСКАНЕ НА КАСАЦИОННО ОБЖАЛВАНЕ ПРИ ОЧЕВИДНА НЕПРАВИЛНОСТ НА ОБЖАЛВАНОТО ВЪЗЗИВНО РЕШЕНИЕ?“*;
12. Резюме на доклада на проф. Анелия Мингова - „Въпроси на касационното производство“;
13. Резюме на доклад на адв. Иван Георгиев - „За значението на съдебната практика в областта на частното правораздаване“;
14. Резюме на поставените въпроси, становища и предложения за редакции след проведената конференция;
15. Определение № 161 от 06.03.2018 г., на ВКС по ч. т. д. № 3131/2017., II т.о., ТК;
16. Определение № 189 от 26.03.2018 г., на ВКС по ч. т. д. № 487/2018 г., II т.о., ТК;

17. Определение № 180 от 18.03.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 74/2018 г., II т.о., ТК;
18. Определение № 83 от 23.02.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 390/2018 г., III г.о., ГК;
19. Определение № 171 от 08.03.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 3061/2017 г., II т.о., ТК;
20. Определение № 160 от 02.04.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 286/2018 г., IV г.о., ГК;
21. Определение № 155 от 30.03.2018 г. на ВКС по ч. гр.д. № 57/18 г. на IV г.о., ГК;
22. Определение № 107 от 06.03.2018 г. на ВКС по ч. гр.д. № 67/18 г. на III г.о., ГК;
23. Решение № 4 от 16.06.2009 г. на КС по к.д. № 4/2009 г.;
24. Решение № 2 от 10.02.2005 г. на КС по к.д. № 9/2004 г.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ:**

ДАНАИЛ КИРИЛОВ